

«Παρεμβαίνοντες...»

Δυὸ Ζεστὰ Χέρια

Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας ἦταν ἀκόμη ἔρημοι. Χαράματα χειμωνιάτικης ἡμέρας. Ὁ ἀγαθὸς Ἱερέας ἐβάδιζε γιὰ τὴν Ἐκκλησία του, ὅπου θὰ ἔψελνε τὸν Ὅρθρο.

Ξάφνου, μιὰ μισοσβησμένη φωνή, ἀπὸ τὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου, τὸν σταματᾷ.
Ἦταν ἓνας ρακενδύτος γέρος ζητιάνος, πὺ ἀπλωνε τὸ ἰσχνὸ χέρι του ζητώντας βοήθεια.

Ὁ παπᾶς, πατέρας πολυμελοῦς οἰκογένειας, τοῦ κάκου ψάχνει καὶ ξαναψάχνει τὶς τσέπες του. Δὲν βρίσκει οὔτε πεντᾶρα. Λυπᾶται πολὺ γι' αὐτό...

Τότε, αὐθόρμητα, σκύβει στὸν ζητιάνο, ἀδράχνει μὲ τὰ ζεστὰ, πατρικά του χέρια τὸ σκελετωμένο χέρι πὺ ἀπλωνόταν, τὸ σφίγγει καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγάπη καὶ συμπόνια, λέει:
Ἀδελφέ μου, δὲ βρίσκω τίποτε νὰ σοῦ δώσω...
Θὰ ξαναπεράσω νὰ σὲ βρῶ, σὰν θὰ ἔχω κάτι γιὰ σένα...

Τὰ ζεστὰ χέρια τοῦ παπᾶ θέρμαναν τὸ παγωμένο χέρι τοῦ ζητιάνου. Ἡ ἀπαλὴ καὶ στοργικὴ φωνὴ του γλύκανε σὰν χᾶδι τὴν βασανισμένη του καρδιά.

Κι ὁ ζητιάνος τότε, μὲ νέα φωνή, ἀπαντᾷ:
Δέσποτα, μοῦ ἔδωσες τὸ πᾶν... Νὰ ἤξερες πόσα χρόνια εἶχε νὰ πιᾶσει ἀνθρώπινο χέρι τὸ δικό μου!...